

En Dydig Hustru er en Guds Gave, og skienkes
dem, som frygter Herren.

Betragtet

I Anledning af

Den Kierlige Egte = Foreening

Imellem

Edle, Belagtbare og Belfornemme

SEIGNIEUR

Hans Christian Bysing,

og

Beledle, Gudelskende og Dybdedede

FROU

Dorothea Margaretha
Schmidt,

Fordum

Beledle og Belærdværdige

Hr. Frank Hinrich Schmidt,

Bel-meriterede Pastor til St. Mariæ Tydske = Kirke i Bergen,

Hans Efterladte Elstbærdige Zfr. Datter,

Da

Deres Høytidelige Bryllups = Fest

i mange Belfornemme Benner's Nærværelse anstændig
blev celebreret her i Bergen, den 11te Febr. 1765.

Erbødigt insinueret

af

Det Edle Brude = Huus's

ydmøgeste Tjener,

D.

Imprimatur,

FRIDRICH ARNTZ.

BERGEN,

Eroft hos Kongel. Majests. privilegered Bogtrykker, Christoph Kochers.

BN 420

Den Mand har det fornuftig fat,
Som veed, hvor der en kostbar Skat
I Jorden er forvaret,
At han den Grund tilkøber sig,
Naar han det veed kun visselig,
Den ey er aabenbarer.
Lad være, han bortselge maae
Alt det, han eyer, for at faae
Den Summa sammensanket,
Som Ejer-Manden prætender,
Endskjønt han eyede ey meer,
Skeer Salet kun u-anket.
Der efter heel fornøyet hand
Kand grave i den Jord og Sand,
For Skatten at opfinde,
Og faaer han først i Hænder fat
Den uskatteerlig kostbar Skat,
Han bliver glad i Sinde.
Han ey fortryder paa den Sved,
Der ved hans Møne drypke ned
Af Ansigtet og Lænder,
Ja ey, for han, som oftest skeer
Bed Graven udi Jord og Leer,
Besmurgte sine Hænder.
Men, Skatten ham fornøyer saa,
At han ey meere tænker paa
Den Summa og den Møne,
Som det ham kostet, før han fik
Den Skat, som hvert et Øyeblik
Hans Hierte kand fornøye.
Men den har det langt bedre fat,
Der faaer en uskatteerlig Skat,
Foruden Guld og Penge,
Der jure kand Cens Huus og Bøe,
Der gjør en Mand's Sind glad og froe
I Kiøkken, Kammer, Senge.
Det nytter Manden meer end Guld,
Der er og bliver hannem huld,
Der lindrer ham hans Møne,
Der kand forsukke hans Fortræd,
Og, om saa skeer, han bliver vred,
Formilde med sit Dyr.

Der fand, om Hjertet er bespændt
Af Sorg for det, som før er hændt,
Til Glæde det oplive,
Der fand for det, som borte er,
Og udi Sindet gjør Besvær,
Fuld Bederlag giengive.
See, saadan Skat en kjøbes fand;
Men gives kun af Herrens Haand
Til Dem, som Hannem dyrke,
Og finder, i hans Mara-Skaal,
Som dem istienkes, i godt Laal,
Et Helte-Mod og Styrke.
Der ikke knurrer, om hans Riis
Dem avister; Men blir der af viis,
Og Herrens Bøye kiender;
Den, som i Haab og stille Røe
Hengaaer i Gudsfrøgt og sand Troe,
Gud sig en Gave sender.
Hr. Brudgom Bysking haver vüst,
Skjønt Han saa ofte har forlüst
Det Kiereste Han en'de,
Som fylgte Sorgens bitter Skaal
Med et fuldt knuget, skuddet Maal,
At Han vel overvænde,
At det kom alt fra Herrens Haand,
Som binder og selv vil de Baand,
Naar han behager, løse,
At han, som saarer, er den Mand,
Der saaret Hjerte igien fand
Med Glæde overøse.
Han udi Corrig og Besvær
Saa høyt, som nogen Christen er
Af GUD, som Guldet, prøvet;
Men immet har Guds Fader-Haand
Oplost for Ham de Modgangs Baand,
For Han har Dyden øvet.
Er Kiøbenhavn heel glad i Dag
Fordie det gjorde, et stort Slag,
Hvor ved blev Seyer vunden,
Da fand Hr. Bysking og i Dag
Sig glæde, at Han til Behag
En kostbar Skat har funden.
En PERLE Indelig, hvis Moer
Hos mange, som i Bergen boer
Har efterladt Godt Minde,
Hvis Fader var og vel bekiendt,
Der Bærdig har Guds Tempel tient,
Til Hans Haand lar sig binde.

Her ved Han En Guds Gabe faaer,
 Som hannem alt for mange Aar
 Af Herren var tiltænket;
 En Jomfrue af en Edel Aed
 Udsprungen, ja, af Præste-Blod,
 Har ham i Dag GUD skienket;
 En Jomfrue Indig, Dydig, Skion,
 Er bleven nu Hans Dyders Lon,
 Og vil Hans Hierte frynde.
 Gid med Himanden mange Aar,
 Indtil Sølv-Krøned Alders Haar
 De Deres Huus maa prynde!
 At Deres Dyd i Skofke-Zal
 Af mig for Dem opregnes skal,
 Det vil Dem en behage;
 Thi det har Ravn af Hylkerie,
 Og vilde, som Flattererie
 I manges Dren smage.
 Men, at De ere Dyde-Riig,
 Er noget, som selv viiser sig
 Af Deres Liv og Bandel;
 Thi Dyd er Deres Dyemeed,
 De viiger en fra den et Fied
 Udi all Deres Handel.
 Selv Ravnene bevidner her,
 At Han En Huld og Christum Rær!
 I Ravnnet mon betyde;
 Og Hun bær Ravn af PERLE skion,
 Ja, En Guds Gabe, Dyders Lon,
 Han skal til Ene nyde.
 Gid Han, Hr. Brudgom! længe maae
 Sin PERLE eye! Der hos faae
 Guds Himmel-skienkte Gaber!
 Der hos all den Lyksalighed,
 Som De Dem Selv at ønske veed,
 Og Gud i Ene haver!
 Gud krone Deres Egte-Stand,
 At De Lyksalig lede kand
 I mange Aar og Dage!
 Han Dem, naar De er Dage-mæt,
 Og udaf Verdens Levnet træet,
 Til sig i Himlen tage!!!

